

U poslední pípy

Waldemar Matuška

A tak tu ležím u poslední pípy
pan osud načal můj poslední sud.
Už se mi nikdy nezachvěje chřípí,
smrt zachrání mne rázem od vostúd.

Neklid byl koněm, kterej se mnou pádil,
v bouřích jsem hledal pro svou duši klid.
Často jsem v klejbách až do rána řádil,
kdybych dejch na svět, byl by z toho zpit.

Každej má v něčem tu svou slabou stránku,
já se bál vánku sukni poběhlic,
tuhletu žízeň neutopíš v džbánku,
kdo tohle nezná, ten nepoznal nic.

Nebyl by plnej výčet všech mejch hříchů,
kdybych tu neřek, že jsem básně psal.
Odpusť mi, světe, tuhle drzou pýchu,
já skládal básně, zatím co tys` spal.

Musel jsem zpívat, páč jsem se bál ticha,
ticho je fízl, mlčení je kat,
končí má píseň, která sraby míchá,
dál bude za mně z mýho hrobu znít.